

[Poul Møller.]

bagefald ikke længere er muligt, heller ikke hvis regeringsbyrden en skønne dag tages fra de spinkle skuldre.

Men det er vel især markedsproblemerne, der udenrigspolitisk optager os i denne periode.

Siden åbningstalen blev holdt den 2. oktober, er vi flere gange blevet foruroliget ved vedvarende rygter, som både det ærede medlem hr. K. B. Andersen og det ærede medlem hr. Erik Eriksen har omtalt, rygter, der så vidt vides har været i omløb, inden folketinget samledes. Desværre manede den højtærede statsminister dem ikke i jorden i sin tale.

Disse rygter går jo nærmere bestemt ud på, at Danmark og Norge skal henvises til en associationsordning fremfor til medlemskab i fællesmarkedet. Hvor de stammer fra, ved vi ikke. Måske ved den højtærede udenrigsminister mere herom. I så fald bør han ikke undlade at give tinget oplysninger om alt, der kan bringe fuld klarhed over vor forhandlingssituation.

Der er kræfter i vort land, for hvem disse rygter er som manna fra himlen. De vil foretrække association for medlemskab og føler sig formentlig af rygternes hårdnakket-hed tilskyndet til at forcere en agitation, som kan blive særdeles skadelig, ikke blot fordi en eventuel association vil holde os varigt adskilt fra indflydelsen i det fællesmarked, der etableres, omfattende såvel England som det europæiske fastland. En skarp adskillelse mellem Norden og det øvrige Europa vil på lang sigt blive til skade for Norden. Men tillige frygter vi, at en henvisning af Norge og Danmark til at søge association, ligesom Sverige har ønsket det, vil være ensbetydende med, at vi henvises til noget, som er særdeles usikkert, dels fordi man ingenting ved om en sådan associationsordnings indhold, dels fordi meget tyder på, at selve tanken om association til sin tid vil støde på stor modstand hos flere medlemsstater inden for de seks. Herom har jo Birkelbachrapporten givet uomtvistelige vidnesbyrd.

En udskydelse af vor medlemsansøgning kan derfor betyde en udskydelse på ubestemt tid, og en henvisning til association kan betyde en henvisning til noget, der senere viser sig ganske urealisabelt.

Der er forhåbentlig ingen grund til at tillægge disse rygter nogen betydning. Når de alligevel bør fremholdes i denne debat, skyldes det både regeringens officielle tavshed og en anelse om, at de passer som hånd i handske ind i et af de europæiske stormagters markedsspil. Frankrig har jo aldrig lagt skjul på, at det nærer modvilje mod en udvidelse af fællesmarkedets medlemskreds. Man har vel nu bøjet sig for Englands optagelse som en kendsgerning; håbet om, at indre engelske politiske vanskeligheder og forholdet til Commonwealth skulle torpedere den engelske sejlads, er bristet. Nu kan Frankrigs spil kun lykkes, hvis et nyt moment føres ind i debatten, nemlig at England bliver ude af stand til at sikre sine partnere i EFTA adgangsillet til fællesmarkedet. Dette vil kunne complicere forhandlingerne endnu en gang og måske så længe, at timeglasset udrinder for Englands vedkommende og et valg i Storbritannien annullerer alle de hidtidige samlingsbestrebelsler.

Forbundskansler Adenauers måske lidt emotionelt betingede udbrud forleden i forbundsdagen i Bonn var af en sådan karakter, at vi af mangel på konkret viden ikke helt kan udelukke, at et og andet i denne retning kan være forhandlet ved kanslerens forhandlinger med den franske præsident i midten af september.

Derfor beder jeg den højtærede udenrigsminister eller den højtærede statsminister, hvis han som fungerende udenrigsminister i den sidste tid har haft mere kendskab til tingene, om at give folketinget udførlig underretning om, hvad man ved om disse rygter, og hvad man har gjort for at få dem affivet i Bruxelles og i fællesmarkedets andre hovedstæder.

Under forudsætning af at disse rygter kan affives, begynder vi at skimte det tidspunkt, hvor dansk medlemskab kan blive aktuelt. Vi gør vel klogt i at indstille os på, at selve optagelsesproceduren med forhandlingsfaser, udarbejdelse af traktatudkast og ratifikationsprocesser i mindst 10 parlamenter kan blive en sendrægtig affære, der jo nok vil tage det meste af et kalenderår. Men om selve målet er der vel ikke længere nogen tvivl, da den britiske regering så ivrigt arbejder for engelsk medlemskab. Ganske vist har folketinget ikke gjort dansk medlemskab til en automatisk